LITURGHIA NEAGRĂ

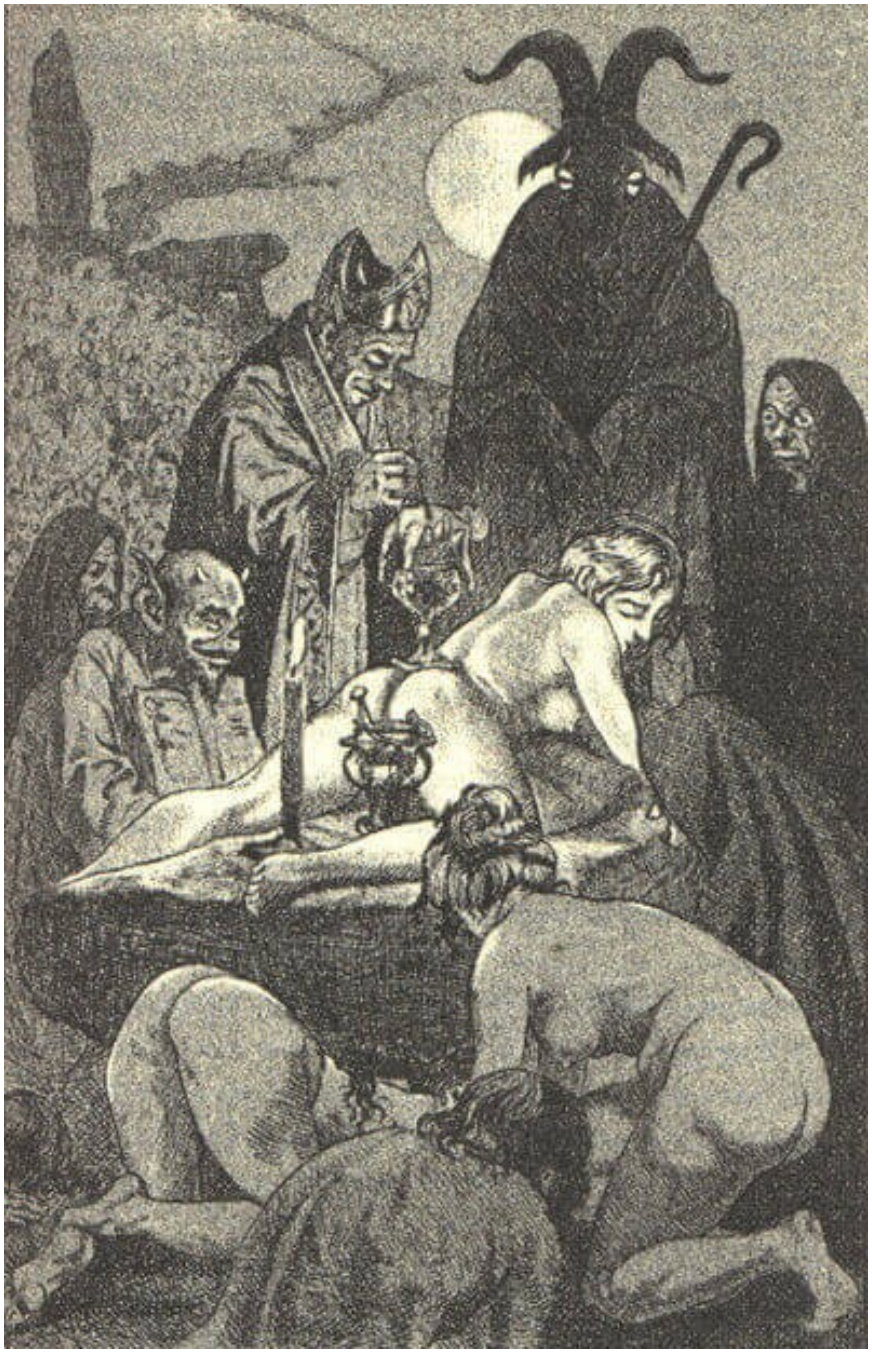

Ilustrație în „La Sorciere” de Jules Michelet, Paris, 1862.
Martin van Maele, Paris, 1911

INTRODUCERE

Cel mai infam ritual satanic este ceremonia numită Liturghie Neagră (Black Mass/Missa Niger/Messe Noire. Liturghia Neagră a fost practicată de sataniști timp de secole și este practicată și astăzi. Totuși, mulți sataniști din zilele noastre nu îi acordă prea multă apreciere, pentru că nu înțeleg. Cei mai mulți consideră acest rit ca fiind nimic mai mult decât o blasfemie pentru cei care Îl urăsc pe Dumnezeu și pe Biserică, totuși ei nu înțeleg adevăratul ei scop și putere.

Deși este adevărat că Liturghia Neagră a fost creată pentru a blasfemia Biserica și a batjocori religia catolică, ritualul de masă, scopul complet al ritualului este mult mai complex.

Liturghia Neagră este, la fel ca Liturghia Catolică, un rit magic. Ocultiștii sunt de acord că, în calitate de rit magic ceremonial, Liturghia Catolică și Liturghia Neagră au puterea de a direcționa energii în lume. Liturghia Catolică de exemplu, este un ritual care afectează o mare parte din starea spirituală a practicantului și, de asemenea, lumea din jur când se celebrează o Liturghie catolică, anumite energii sunt generate și direcționate către lume.

Energia Liturghiei Catolice este un rezultat al Magiei Albe. De-a lungul timpului, preoții și magicienii au folosit Liturghia la tot felul de utilizări magice. Când o persoană este bolnavă, Liturghia se spune peste corpul persoanei respective să-l vindece prin puterea ritului. Alteori, a fost folosit pentru a alunga bolile vitelor. A fost folosită și pentru a binecuvânta case, pentru a binecuvânta bărcile de pescuit pentru a le face productive, pentru a proteja pe cineva care merge într-o călătorie, pentru a aduce ploaie și vreme bună și, de asemenea, pentru a obține copii. A fost folosită ca instrument al Magiei Albe.

Liturghia Neagră este o perversiune a Liturghiei Catolice și, prin urmare, tot un rit magic. Este, în sine, Magie Neagră autentică. Scopul magic al Liturghiei Negre este, în primul rând, concentrat pe eliberarea de energia creștină care este condusă, în fiecare zi, de puterea numeroaselor Liturghii și ritualuri creștine. După cum am spus, când se celebrează Liturghia creștină, anumite energii sunt generate în lume. Ceea ce face Liturghia Neagră este să distorsionează aceste energii și le redirecționează. Liturghia Neagră generează, de asemenea, propriile forme de energie, care sunt menite să fi îndrumat în lume.

Scopul psihologic al Liturghiei Negre este, de asemenea, eliberarea individului de dogma creștină. Este un ritual care ajută la eliberarea sentimentelor și emoțiilor inconștiente. Prin puterea sa, îl aruncă pe practicant într-o lume a haosului, magiei și poftei. Într-o lume a libertății.

Trăim într-o lume a gândirii creștine și a spiritualității Luminii Albe. Simțim această influență în viață în fiecare zi și suntem sub controlul său. Unii dintre noi o acceptăm, în timp ce alții se luptă să se elibereze, să scape de asta.

Programarea creștină și manipularea minții. De exemplu, există multe cazuri în care o persoană care este nouă în satanism, vrea să scape de urmele creștine pe care încă le are imprimate în mintea sa. Din moment ce oamenii din copilărie sunt învățați despre religia creștină prin metode de manipulare. Vina și frica sunt cele mai foloseau metode de a-l învăța pe copil religia creștină și, prin urmare, atunci când gândurile sunt imprimate în mintea lui copilul prin astfel de metode, le va purta cu el toată viața. Astfel devine dificil atunci când cineva dorește să scape de dogma creștină. Sataniștii trebuie să-și elibereze sufletele de orice influență creștină. Când aceasta este situația au nevoie de „uneltele" lor pentru a dărâma zidurile. Pentru aceasta, ritualuri precum Liturghia Neagră sunt ideale. Deoarece se străduiesc să scape pe cât posibil de această influență creștină, creând ritualuri speciale care să-i ajute să atingă acest obiectiv. Fie că este vorba de Liturghia Neagră, Ritul Inițierii sau orice alt ritual blasfemic de acest fel, ei lucrează pentru a se elibera de energia spiritului creștin.

La fel ca orice alt ritual ceremonial, Liturghia Neagră are nevoie de „ingredientele" sale. Aceste ingrediente sunt adăugate la rit după preferințele și nevoile practicantului.

Când urmează să se desfășoare un astfel de ritual, emoția este ingredientul de bază pentru a-l face să „funcționeze". Punerea emoțiilor în practică într-un ritual îi sporește puterea și îl face mai ușor de direcționat către lume. Liturghia Neagră, fiind un ritual foarte blasfemic, necesită multă emoție. Ură, poftă, extaz... toate acestea sunt necesare pentru a crea puterea ritualului.

Mulți oameni sunt șocați de Liturghia Neagră și au tot dreptul să fie. Este un ritual extrem. Este șocant, brutal și nemilos. Este un ritual în care practicantul își eliberează toate emoțiile, bune sau rele, fără nicio reținere. Cu cât mai multă emoție este transmisă, cu atât ritualul este mai puternic. În cazul Liturghiei Negre, unde scopul este de a zdrobi și distruge complet orice urmă creștină, emoția și blasfemia trebuie să fie la cel mai înalt nivel.

DESCRIERI ALE LITURGHIEI NEGRE

Liturghia este actul central al cultului creștin. Este un ritual adus lui Dumnezeu. Liturghia Neagră așa cum am spus, este inversarea Liturghiei creștine, o parodie dacă vreți. Este un ritual de batjocură și blasfemie, care este oferită în schimb Diavolului. Așa cum creștinii se întâlnesc pentru Liturghie, tot așa fac sataniștii, în zilele lor de Sabat , pentru a celebra Liturghia Neagră ca ritual principal, însăși esența cultului lor la diavol.

Liturghia Neagră a evoluat mult de la forma sa originală. La început, a fost un act de eliberare pentru a readuce spiritul păgân pe care oamenii îl uitaseră de mult și să lase deoparte influența creștină care sufoca toată lumea. În vremurile ulterioare, a devenit din ce în ce mai indecent, mai blasfemiant, mai sălbatic și mai malefic.

Deși în cărți ne sunt oferite multe informații false, multe dintre ele sunt adevărate. Faptul că vrăjitoarele obișnuiau să zboare la Covenele lor pentru Sabate pentru a celebra Liturghii Negre pare, desigur, a fi o poveste falsă și, prin urmare, așa trebuie să fie. Alte povești sunt însă adevărate, iar tradițiile precum rebotezul în numele Diavolului, dansul în cercuri, răsturnând crucea, scuipând și călcând pe cruce, înjunghiind ostia și orgii de persoane ne conjugale sunt practicați și astăzi.

Un fapt interesant, dar tulburător, pe care îl întâlnim în majoritatea cărților despre vrăjitorie și Satanism constă în faptul că la Liturghia Neagră se săvârșesc sacrificii umane. Personal, în tot acest timp de cercetare și studiu, nu am dat niciodată peste un astfel de act în satanism. Ideea că majoritatea acestor cărți au fost scrise de creștini mă pune la îndoială că aceste acte au fost cu adevărat săvârșite. Prin urmare, nu voi vorbi despre asta. Despre ce vreau să vorbesc acum este modul în care acest ritual a început să prindă contur și cum și-a schimbat structura de-a lungul anilor, deși scopul său a rămas același. Să blasfemieze Biserica și să dea laudă Diavolului.

De la cele mai vechi versiuni ale Liturghiei Negre până la ultima, recunoaștem că forma acesteia s-a schimbat doar puțin. Ritualul, în forma și structura sa, a rămas întotdeauna similar Liturghiei catolice așa cum este săvârșită. Noi știu din cartea „Ritualuri satanice" a lui Anton LaVey că unele versiuni ale Liturghiei Negre au rămas aceleași la vedere și deci și în structura verbală.

Unele versiuni ale Liturghiei Negre au fost oficiate în veșminte consacrate de Biserica Romano-Catolică, deși era o excepție mai degrabă decât o regulă. Autenticitatea unei ostii consacrate pare să fi fost mult mai important. Este bine cunoscut faptul că obiectivul covenului era să fure Ostia din Biserică și să-l aducă în Sabat pentru a fi folosit la Liturghia Neagră. Când vrăjitoarele mergeau la altar pentru Împărtășanie, au ținut Ostia în gură și apoi au ascuns-o astfel încât nimeni să nu-i poată vedea. S-a spus că se dădeau bani celor care cumpărau Ostiile de la Biserică.

Când Ostia nu era furată din Biserică, vrăjitoarele își făceau propriile Ostii. Acestea erau, în general, negre sau roșu-sângeriu în loc de albe, purtând însemne satanice sau imagini cu Satana imprimate pe ele. În 1324 s-a găsit în casa lui Alice Kyteler, o vrăjitoare din Kilkenny, „o napolitană cu pâine sacramentală, având „numele diavolului ștanțat pe ea în loc de Iisus Hristos". Ostia are uneori formă hexagonală sau triunghiulară.

Uneori, gazda și vinul erau înlocuite cu diferite băuturi și alimente, cum ar fi merele (pentru a reprezenta Fructul Interzis), napi, cârnați, biscuiți, apă sau suc (în mare parte suc de mere). În loc de lumânări albe, la Liturghia Neagră se folosesc lumânări negre. Altarul este acoperit cu o pânză neagră, uneori catifea sau mătase.

Joseph -Antoine Boullan , sau „Abbé Boullan" (1824 – 1893) a fost un preot romano-catolic francez acuzat ca fiind satanist și interpret al Liturghiilor Negre.
A fost prieten cu J.K. Huysmans, care a scris clasicul romanul „La Bas".)

Locurile unde se practică Liturghia Neagră sunt diverse, fie în interior, fie în aer liber. Dacă se ține o Liturghie Neagră practicate în aer liber, pădurile și peșterile sunt locurile unde trebuie făcute. Dacă sunt în interior, o întreagă cameră trebuie pregătită pentru asta. Pivnițele erau perfecte pentru un astfel de ritual. Camera este drapată cu perdele negre draperiile și ferestrele au obloane și perdelele trase.

H. Louatron în cartea sa „*À la Messe Noire ou le Luciferisme existe*" (Paris, 1913) descrie o cameră în care avea loc o anumită liturghie neagră luciferiană, oferind totodată o schiță a camerei. El a descris-o ca fiind *„o cameră placată cu gresie" cu „uși duble, piele de cârtiță căptușită, pereți albi și rame roșii. Pe jos, un covor mare de linoleum roșu, presărat cu stele albe, acoperit cu gresie și ceruit. Două bănci cu spătar jos, plasate în dreapta, una în spatele celeilalte, și a căror lungime a fost calculată pentru ca șase persoane să stea, una lângă alta pe fiecare*

dintre ele, fără a fi strânse; două perne tapiserie de aceeași lungime, în fața fiecărei bănci pentru a îngenunchea. Un cadru dreptunghiular din lemn înalt de 1,80 metri și lung de 1,40 metri și lățime de 1,10 metri și a cărei bază, aproape pătrată, prin urmare, era închisă de o scândură groasă de această formă care se afla la patru picioare deasupra solului, construită din cinci rame: patru pentru laterale și una pentru capac, plasă de sârmă închisă cu grijă, transformând-o într-o cușcă. Această cușcă era plasată la trei metri în fața asistenților din stânga. Un altar ridicat pe un suport de trei trepte, de doi metri pentru asistenți, de asemenea, dar în dreapta. Un reflector mare, orbitor, din aluminiu, atârnat pe peretele din spatele altarului și deasupra. O lampă de calibru foarte mare, iluminând, prevăzută cu un reflector mai mic, mai concav și mai luminos totuși decât precedentul, era atârnată pe peretele opus, chiar vizavi de marele reflector al altarului, astfel încât razele de lumină ale lămpii convergeau mult spre locul acesteia din urmă. Între această lampă și altar, la doi metri de treapta de jos și la doi metri în fața asistenților, se afla o cădelniță orientală din bronz, montată pe trei picioare din același metal, prelucrată și sculptată cu o simplitate extremă și înaltă de 70 de centimetri. În cele din urmă, în fundul camerei, în spatele cădelnițelor, rezemată de perete și orientată spre spectatori, o statuie din marmură albă pe un piedestal, reprezentând un înger înaripat frumos, de mărimea unui om, cu tenul colorat, fruntea împodobită cu o stea mare strălucitoare, mâna stângă sus ținând o torță, iar dreapta atârnată, cu un cerc și un triunghi contur care scăpau de razele de lumină. Între altar și statuie, o cruce mare din lemn pictată negru, lungă de 1,20 metri, pe care era bătut în cuie un Hristos din fier emailat alb, întins pe pământ, stând cu fața spre altar. Lângă statuia de pe perete, un cartel. Tabernacolul altarului a găsit o altă stea frumoasă, mare și strălucitoare care, ieșind din creasta finială a frontonului. Din Liturghia Neagră, de fiecare parte a tabernacolului, o mare vază în stil hindus cu mătrăgună, un buchet de mătrăgună și mandragoră amestecate, lăcuite."

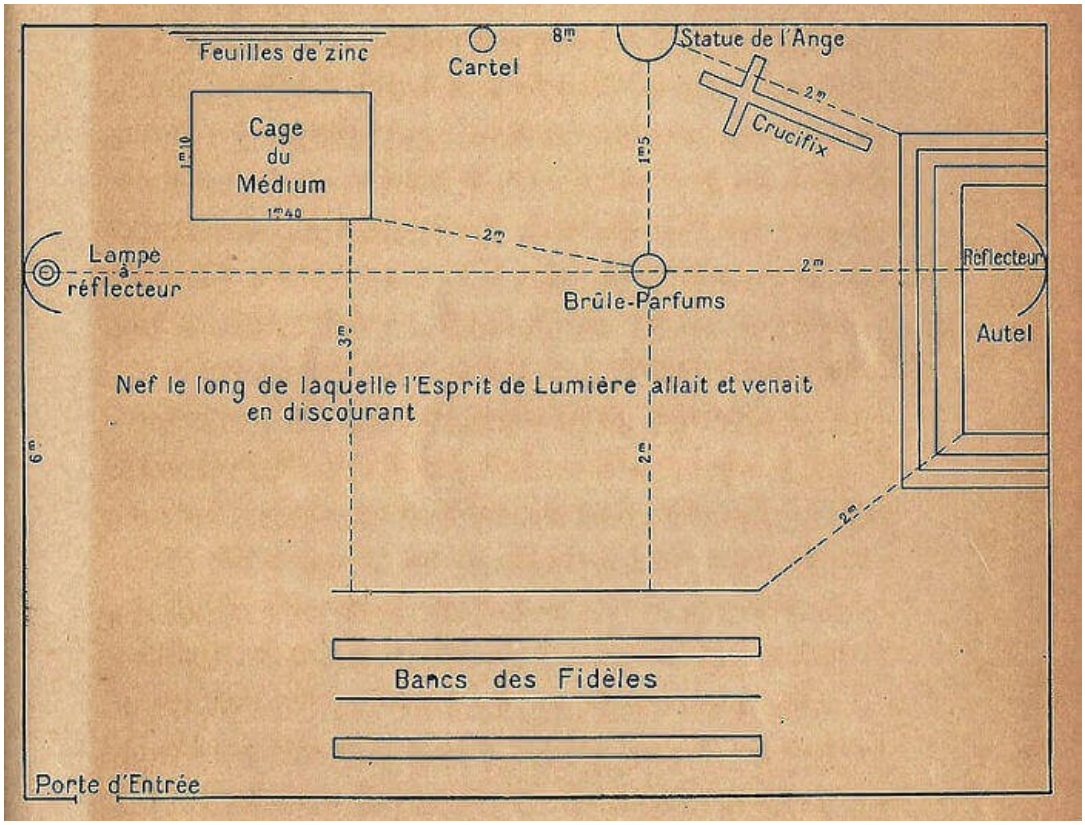

Schiță a capelei lui H. Louatron din cartea sa „À la Messe Noire ou le Luciferisme existe“

Cavendish ne spune că în mai 1895 la Palazzo Borghese a fost descoperită o capelă satanică. Zidurile camerei erau drapați cu perdele stacojii și negre, care împiedicau pătrunderea luminii, iar la capătul celălalt se afla o tapiserie înfățișând „Lucifer Triumfător”, iar sub un altar se afla o figură a lui Satan. Camera era mobilată cu scaune luxoase, purpurii și aurii, cu taburete și scaune pliabile.

În mod tradițional, o imagine a lui Satan stă deasupra altarului. Un Baphomet sau o Cruce Răsucită își are locul sub imaginea lui Satan.

Cât despre îmbrăcămintea participanților, nu este o regulă. În primele versiuni ale Liturghiei Negre se spune că veșmintele preotului care conducea ritualul trebuiau să fie cele ale unui preot catolic, toate consacrate. Mai târziu, veșmintele s-au schimbat..Veșmintele de bază sunt robe negre sau roșu-sângeriu. O vrăjitoare judecată în sudul Franței în 1594 a descris că la rostirea Liturghiei în Sabat, ținută în ajunul Sfântului Ioan, celebrantul purta o pelerină neagră. Uneori, veșmintele poartă simboluri satanice, cum ar fi cruci inversate, Baphomet sau simboluri magice.

Preot, purtând veșminte catolice, oficiind o liturghie neagră.
Martin Van Maele

Versiunea modernă oferită de Ordinul celor Nouă Îngeri este diferită. Preoteasa este îmbrăcată în robă albă, Stăpâna Pământului în robe stacojii, Maestrul în robe purpurii și Congregația în robe negre

Ceea ce se întâmplă la o Liturghie Neagră de asemenea diferă. Pe lângă ritualurile ceremoniale, forma tradițională a Liturghiei Negre implică adesea sex, dans și ospățuri la final sau chiar în timpul ritualului. După cum veți citi mai târziu în acest articol, sexul joacă un rol important în ritual, iar femeile au un rol important în ritual. Se spune că orgia derivă din riturile Bacchanalia sau cultelor dionisiace din Roma și Grecia antică.

Bacchanal – Michel Ange Houasse, 1719

Dansurile sunt, de asemenea, comune. După cum spune frumos Jules Michelet în cartea sa „*Satanism și vrăjitorie*”: *„Acest dans, această frenezie învolburată, faimoasa „Rondă a Vrăjitoarelor”, era din plin suficient singură pentru a completa prima etapă a intoxicației. Artiștii dansau spate în spate, cu brațele la spate, fără să-și vadă partenerul, deși spatele venea adesea în contact cu spatele. Treptat, fiecare om și-a pierdut orice cunoaștere de sine sau pe a lui sau ea de lângă el. Bătrânețea și urâțenia au fost abolite printr-un adevărat miracol satanic; ea era încă o femeie, încă iubită și iubită confuz.”*

La sfârșitul ritualului se obișnuiește să aibă loc un ospăț, deși nu este o necesitate.

ISTORIA LITURGHIEI NEGRE

Liturghia Neagră este un ritual foarte vechi, despre care se spune că datează din secolul al II-lea, când Sfântul Irineu l-a acuzat pe învățătorul gnostic Marcus de a practica o versiune a Liturghiei dedicată unei alte zeități decât Dumnezeu, conform cercetărilor lui Richard Cavendish. Gerhard Zacharias, în partea a doua a cărții sale „*Cultul satanic*", vorbește despre diverse secte gnostice din secolul al III-lea care „s-au infiltrat în Biserica Creștină" și și-au contopit riturile originale cu Euharistia creștină, care a dat naștere Împărtășaniei fibionite. El prezintă un exemplu de relatare a lui Epifanie , un doctor al Bisericii din anul 335 care a fost în contact strâns cu fibioniții (gnosticii barbelo) și a fost martor ocular al riturilor lor, care spune că au sărbători după care „cad într-o frenezie" când încep să copuleze până în punctul în care bărbații ejaculează în mâini și prezintă Cerului spunând că acest dar este „trupul lui Hristos" și îl mănâncă, după care fac la fel și cu fluidele feminine sau sângele menstrual, prezentat ca „sângele lui Hristos". Dacă, în timpul copulației, sperma lasă femeile însărcinate, ele ucid fătul și se roagă lui Dumnezeu spunând: „Nu ne lăsam să ne fim păcăliți de Arhontele poftei, ci am adunat laolaltă fărădelegile fratelui nostru."

Zaharia prezintă și riturile sectelor gnostice ale ofiților, tot prin mărturiile lui Epifanie. Ritul euharistiei al ofiților consta în a face un șarpe să se înfășoare în jurul pâinii, după care împart pâinea între cei care se împărtășesc și încep să se închine șarpelui.

Totuși, majoritatea cercetătorilor sunt de acord că forma sa originală a început să fie practicată undeva în jurul secolului al XII-lea și al XIII-lea.

În perioada Evului Mediu, Liturghia Neagră a început să prindă formă din numeroase alte ritualuri care au fost parodii ale ritualului catolic al Liturghiei, cum ar fi Sărbătoarea Măgarilor și Sărbătoarea Nebunilor care au fost sărbătorile bisericești din acea vreme.

Sărbătoarea Măgarilor (Festum asinorum) este o parodie a Liturghiei în care Măgarul lui Balaam (din Vechiul Testament) începea să vorbească și să spună părți din liturghie. Măgarul era călărit de o fată în biserică. Când măgarul a ajuns în partea de nord a altarului și preotul a încheiat Liturghia, în loc să spună „Ite, missa est" (Du-te, ești concediat), el răgea de trei ori, iar oamenii, în loc de „Deo Gratias" (slavă Domnului) ar răcni și ei de trei ori: „Hi-ha, hi-ha, hi-ha".

Zacharias ne oferă o parte din Imnul Măgarului, extrasă dintr-un manuscris din secolul al XIV-lea care descrie Sărbătoarea Măgarilor din Beauvais:

Ospățul Nebunilor – Pieter Bruegel cel Bătrân, cca. 1525–1569

„Din regiunile estice
A venit Măgarul
Frumos și foarte puternic
Cel mai potrivit să poarte poveri

Hei, domnule Măgar, cântă!
Refuzați micile bucățele,
Vei avea suficient fân
Și mult ovăz

Dumnezeu din Arabia,
Tămâie și smirnă din Saba,
Au fost aduse în biserică
Prin puterea Măgarului.

Hei, domnule Măgar, etc.

Spune Amin, măgarule
(aici ei îngenunchează)
Poți mânca iarbă până te saturi;
Amin, repetă Amin;
*Poți respinge [*furajul*] vechi.*
„Sus, sus, sus, sus!”

Alte astfel de parodii au fost „liturghia bețivilor” și „liturghia jucătorilor” , care deplângeau situația bețivilor, călugări pasionați de jocuri de noroc și, în loc să-l cheme pe „Deus” (Dumnezeu), îl chemau pe „Bacchus” (Zeul Vinului). Unele dintre aceste opere parodice latine se găsesc în colecția de poezie latină medievală, Carmina Burana, scrisă în jurul anului 1230. Biserica Catolică, însă, a reacționat în cele din urmă condamnându-i ca fiind sacrilegii și blasfemitori.

Un alt ritual important este *Liturghia de Saint-Secaire*, despre care se spune că își are originea în Evul Mediu în Gasconia. Preoții erau condamnați pentru că au încercat să celebreze Liturghii în scopuri malefice, cum ar fi blestemul unui persoane până la moarte. Așa este Liturghia de la Saint-Secaire.

În opinia mea, principalul motiv pentru care Liturghia Neagră a fost atât de mult practicată în Evul Mediu este pentru că oamenii se simțeau mai „otrăviți” de creștinism și erau intoxicați de acesta la acea vreme. Liturghia Nragră era practicată de sataniști în zilele lor de Sabat pentru a-l venera pe Satana și pentru a distruge influența creștină care îi sufoca.

În secolul al XIV-lea, când Biserica persecuta ereticii, mulți au fost acuzați că au condus Liturghii Negre, printre care Cavalerii Templieri . Un exemplu de Liturghie Neagră din secolul al XIV-lea se spune că s-a întâmplat în 1325 la Köln. Ritualul a fost celebrat de un olandez care se autointitula Hristos și o femeie numită Fecioara Maria. Se spune că ritualul implica nuditate și sex.

În secolele al XV-lea și al XVI-lea, Liturghiile Negre par să se fi răspândit, așa cum menționează Gentien le Clerc (1615), un preot din Orleans, care a mărturisit că a oficiat Liturghii Negre, urmate de alcool și orgii sexuale.

În secolul al XVI-lea, Caterina de Medici, regina Franței, a oficiat o Liturghie Neagră bazată pe o povestire de Jean Bodin din cartea sa despre vrăjitorie . Catherine, fiind implicată sau cel puțin conectată cu răspândirea otrăvirilor, care pe atunci erau în număr mare, în special în Franța și Italia au fost, de asemenea, legate de ritualuri satanice, unele dintre ele fiind versiuni italiene ale Liturghiilor Negre.

O xilogravură din secolul al XV-lea, care face legătura între imaginea prostului și a măgarului.

Caterina de Medici și astrologul Cosimo Ruggeri . Observați cercul magic de pe pământ

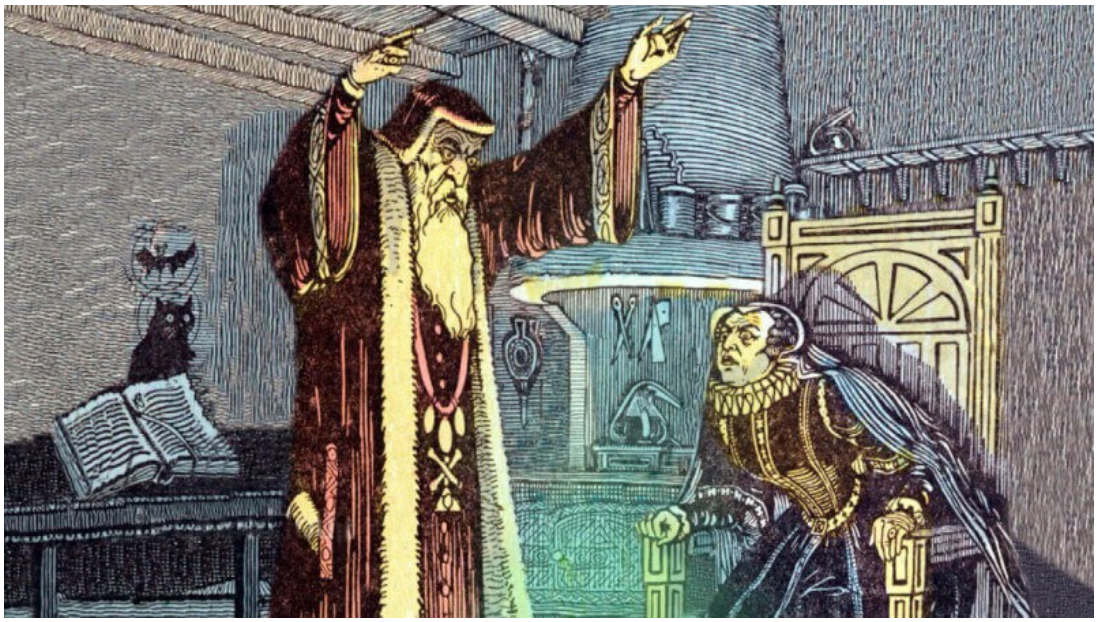

Ilustrație cu Cosimo Ruggeri și Caterina de Medici (artist necunoscut, secolul XX)

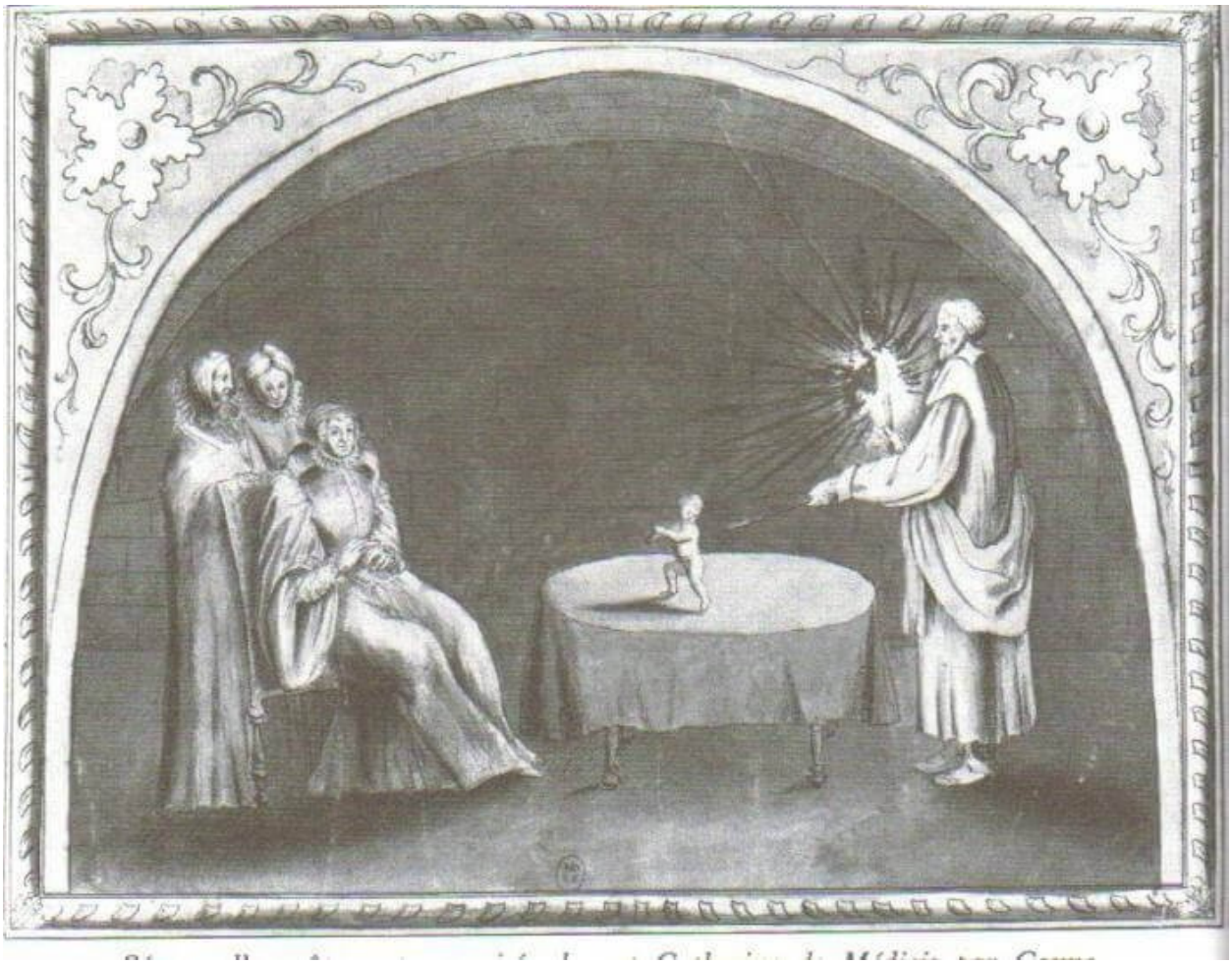

Ședință de spiritism cu vrăjitorie organizată în fața Caterinei de Medici de către Cosmimo Ruggieri.

De asemenea, se spune că Catherine de Medici purta talismane cu simboluri satanice și nume de demoni inclusiv Asmodei (Asmodeus). O copie a unui talisman realizat din metale topite în timpuri astrologice precise poate fi găsit la Biblioteca Națională din Paris. Acest talisman conține formule cabalistice care au fost oferite de către astrologul ei, Cosimo Ruggeri. Scopul acestui talisman era de a atrage puterea și iubirea. Are formă ovală: o parte îl înfățișează pe Jupiter, așezat pe un vultur, și o imagine feminină ermetică și magică, cu cioc și gheare de pasăre; pe spatele imaginii lui Venus, zeița frumuseții și a iubirii, însoțită de numele demonilor gravați, inclusiv Asmodeus, demonul dorinței carnale, invocat de obicei pentru a obține specificul energiei pentru a câștiga dragostea altei persoane dar și numele arhanghelului Haniel.

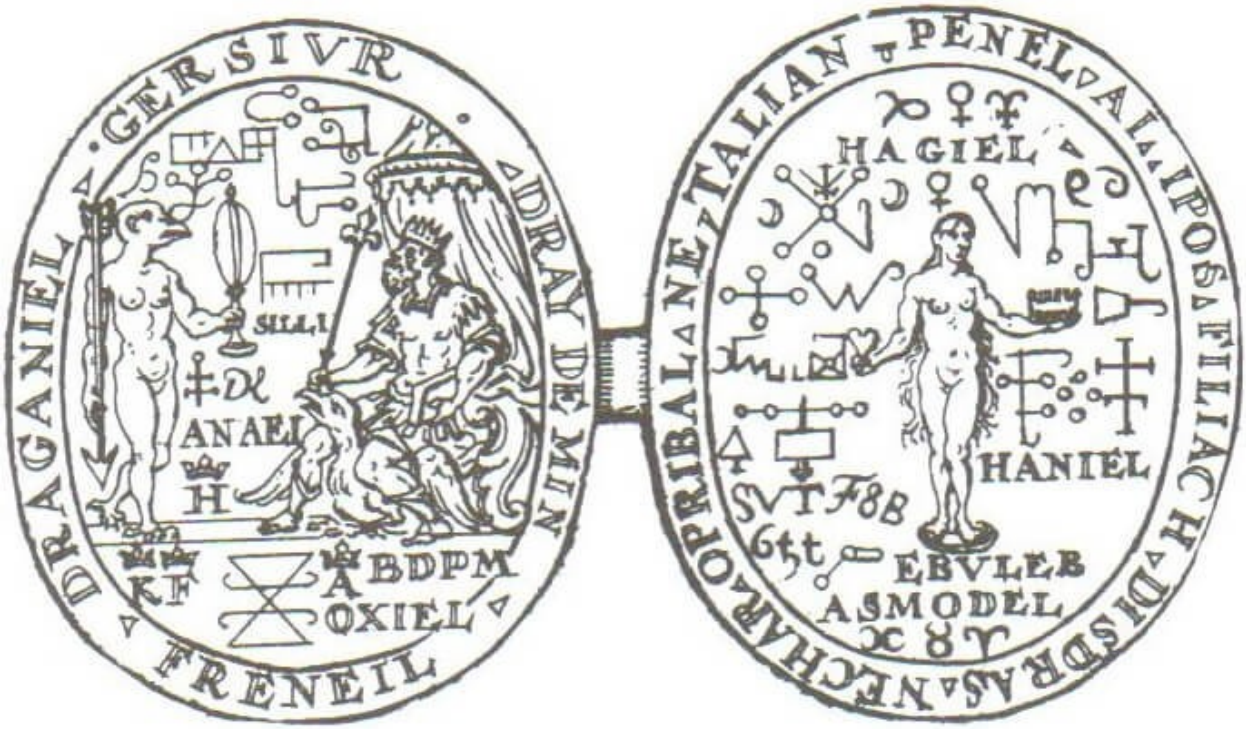

Talismanul Caterinei de Medici

Figura feminină cu cap de pasăre și picioare de vultur ține o săgeată cu mâna dreaptă și cu mâna stângă un obiect precum o oglindă convexă sau o lentilă. Figura feminină de cealaltă parte ține o inimă în mâna dreaptă și un pieptene în mâna stângă. Putem recunoaște în aceste două imagini două imagini magice ale lui Venus din Picatrix.

„Forma Veneris secundum opinionem sapientis Picatricis est forma mulieris tenentis in eius dextra manu malum et in sinistra pectinem similem tabule et is tis figuris scriptum: OÉ…OIOÉ… . Et hec este eius forma. Forma Veneris secundum opinionem sapientis Mercurii est forma habens corpus hominis et vultum et caput avis. pedes vero aquile. Et hec este eius forma.„

„Imaginea lui Venus, conform opiniei înțeleptului Picatrix, este imaginea unei femei care ține un măr în mâna dreaptă și un pieptene ca o tabletă de lemn și mai departe această figură scrisă OÉ…OIOÉ… . Aceea este imaginea ei. Imaginea lui Venus conform părerii învățatului Mercurius este o imagine având corpul uman, fața și capul unei păsări și picioare ca de vultur. Aceasta este imaginea ei.

Cartea a II-a, Capitolul 10

Din cele trei cărți de filozofie ocultă ale lui Agrippa :

„Din operațiunile lui Venus au creat o Imagine, care era disponibilă pentru favoare, și bunăvoință, chiar în ora în care urca în Pești, a cărei formă era Imaginea unei femei cu cap de pasăre și picioare de vultur, ținând o săgeată în mâna ei."

Cartea a II-a, Capitolul 42

Putem observa, de asemenea, sigiliul lui Venus, sigiliul lui Haniel, Inteligența lui Venus și numele său, numele îngerului lui Venus, Anael și Haniel și numele demonului Asmodeus ca Asmodel.

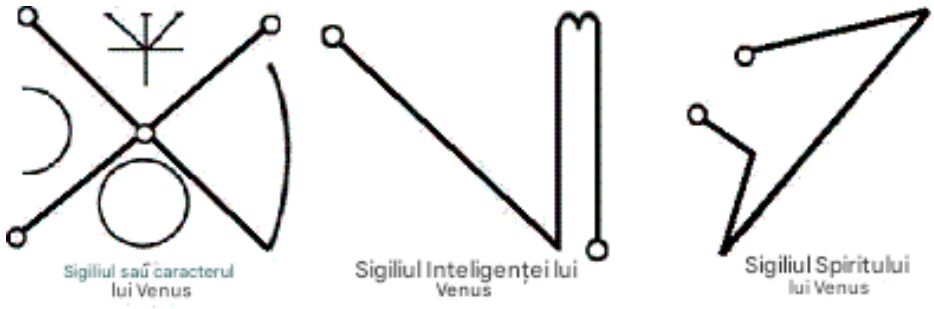

Fiul Caterinei de Medici, Henri de Valois, a continuat practica magiei negre și a Liturghiei Negre în turelele castelului său din Bois de Vincennes. După ce a murit, au fost descoperite o întreagă colecție de Liturghii Negre și obiecte magice. Liturghia Medici, așa cum este numită, este mai degrabă fictivă, deoarece există puține dovezi care să ateste această poveste.

În secolul al XVII-lea, în jurul anului 1647, călugărițele din Louviers au susținut că au fost obligate să participe goale în astfel de Liturghii. Madeleine Bavent, o călugăriță din Louviers, Normandia, a scris în închisoare că era forțată de părintele Pierre David, capelanul mănăstirii la acea vreme, să participe la Liturghie goală. Călugărițele, spune ea, obișnuiau să meargă complet goale în biserică și în grădini și să danseze în fața părintelui David. În 1628, părintele Mathurin Picard a devenit capelan, avându-l ca asistent pe părintele Thomas Boulle. Amândoi au practicat Liturghia Neagră cu călugărițele la o casă de lângă mănăstire. Aceasta a continuat până la moartea lui Picard și Boulle a fost ars de viu. Madeleine a murit în închisoare în același an, la vârsta de 40 de ani.

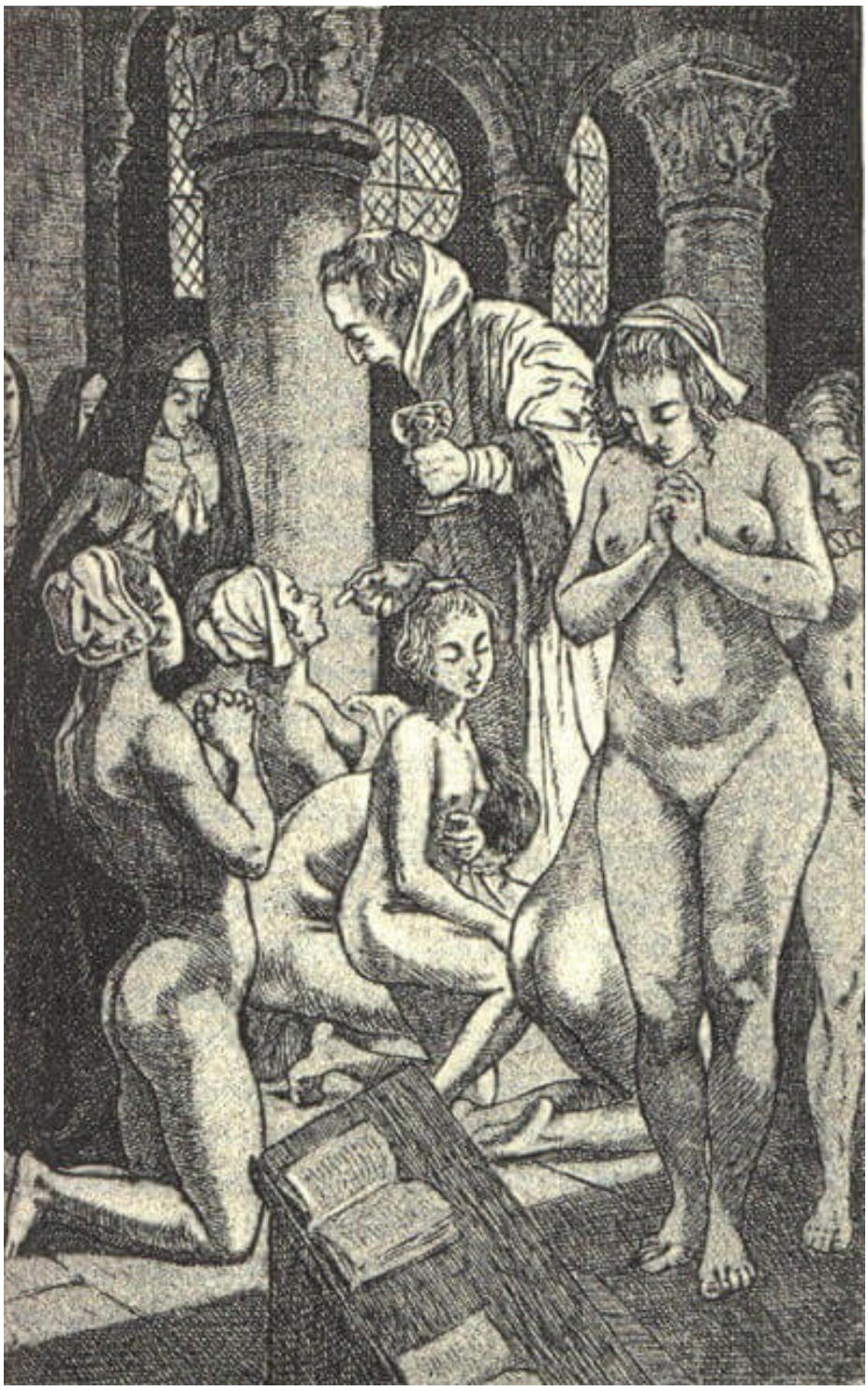

Călugărițele din Louviers primind euharistia goale, ilustrație de Martin van Maële în cartea „La Sorcière“, ediția 1911 de Jules Michelet

Între 1673 și 1689, cel puțin cincizeci de preoți au fost executați pentru sacrilegiu, iar alții au fost închiși. Părintele Davot a fost condamnat pentru că a rostit Liturghia Neagră deasupra corpului gol al unei femei. Părintele Tournet a fost condamnat pentru că a ținut Liturghia pe trupul unei tinere fete pe care o lăsase însărcinată, cu intenția ca ea să avorteze spontan. Părintele Gerard a fost condamnat pentru că a folosit corpul unei fete drept altar în timpul slujbei și a avut relații sexuale cu ea ca parte a ceremoniei.

Mulți dintre preoții sacrilegi au fost arestați ca urmare a activităților unui tribunal special, înființat de Ludovic XIV în 1679 pentru a se ocupa de cazurile de otrăvire care implicau o parte din nobilimea franceză. Ședințele curții erau secrete și verdictul său nu avea drept de apel. Întâlnirea, într-o cameră complet întunecată și luminată de lumânări, era numită Chambre Ardente sau Camera Arzătoare. Ancheta sa, condusă de Nicholas de la Reymie, comisarul de poliție al Parisului, a trecut rapid de la otrăvire la vrăjitorie. Cei mai sceptici scriitori moderni au recunoscut un element puternic de adevăr în rapoartele lui de la Reymie.

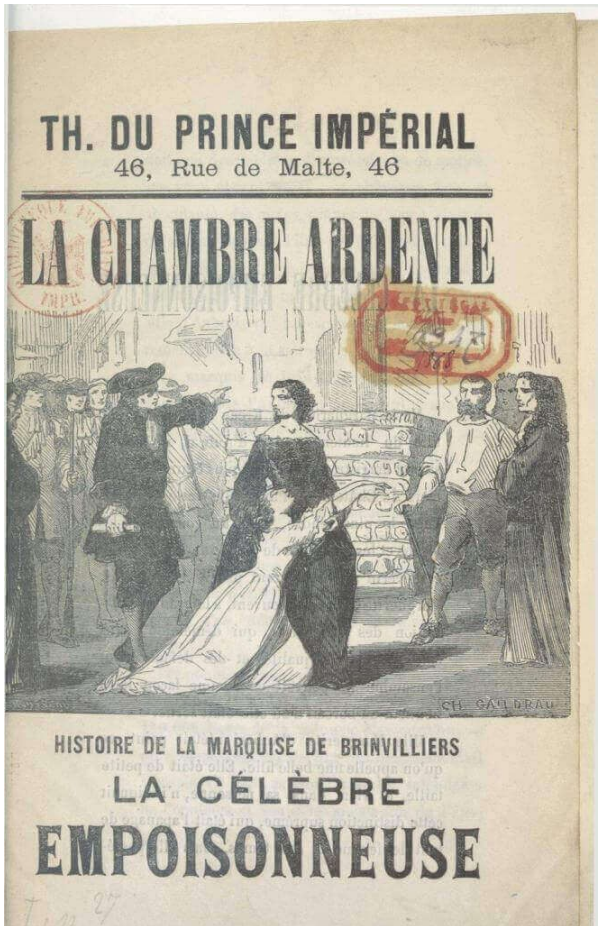

La chambre ardente, Charles Cabot, Paris 1868

Investigațiile s-au concentrat în jurul unei văduve pe nume Catherine Deshayes (1640-1680), cunoscută sub numele de La Voisin, vrăjitoare celebră, ghicitoare și suspectată de avorturi. Se știa că La Voisin procura otrăvuri și farmece și să efectueze ceremonii magice în casa ei de pe Rue De Beauregard.

Catherine Deshayes, „ La Voisin “, secolul al XVII-lea

Așa s-a întâmplat și când l-a ajutat pe Etienne Guibourg (1610-1680), un abate romano-catolic francez, în activitatea sa în anii șaizeci, pentru a interpreta Liturghii Negre pentru Françoise-Athenais (Doamna de Montespan). Marchiza deMontespan, născută în 1641, a fost amanta regelui Ludovic al XIV-lea al Franței. Ea a venit la La Voisin cu intenția de a face magie pentru a-l înstrăina pe rege atât de regină, cât și de ducesa de la Valliere , pentru a o face amanta lui și, în cele din urmă, soția lui. La Voisin a fost de acord să o ajute și, împreună cu fiica ei Marguerite și bătrânul abate Guibourg au decis să oficieze trei Liturghii Negre pentru a-i acorda lui Montespan orice și-a dorit ea.

Ie fus du Genre humain, la mortelle Ennemie,
Par l'horreur de mes jours, on vit regner la mort;
Et mon Crime par tout, portant son Infamie,
Et la guerre aux Mortels, et termina mon sort.

La Voisin

La Voisin

Doamna de Montespan a fost folosită ca altar în cadrul ceremoniei. Ea a zăcut goală pe altar cu potirul odihnindu-se pe burtă, iar Liturghiile Negre erau ținute peste corpul ei. Capul ei stătea pe o pernă, iar brațele erau întinse în cruce, cu lumânări negre pe mâini, iar picioarele erau desfăcute.

Abatele Guibourg, stând între picioarele lui Montespan, i-a invocat pe Satana și pe demonii Belzebub, Asmodeu și Astaroth și au început să săvârșească Liturghia Neagră. Ori de câte ori

liturghia cerea sărutarea altarului, Guibourg l-a sărutat pe Montespan. A consacrat ostia peste organele genitale ale lui Monstespan, după care a introdus bucăți în vaginul ei.

Liturghia Guibourg, Paris 1666

Liturghia Guiborg. Ilustrație în Le Satanisme et la Magie, de Jules Bois - Henry de Malvost, Paris, 1903

Când a fost percheziționată casa lui La Voisin, a fost descoperită o capelă curioasă. Pereții ei erau drapați în negru și în spatele altarului se afla o perdea neagră. Pe altar se odihnea o saltea, acoperită cu o pânză neagră, iar deasupra acesteia erau lumânări negre. Existau cărți magice și lumânări făcute cu grăsime umană, furnizate de un călău public care a fost unul dintre iubiții lui La Voisin. Au existat, de asemenea, relatări despre ceremonii bazate pe mărturii, inclusiv mărturia Margueritei, fiica lui La Voisin, care a făcut o declarație în fața Camerei Ardente sub nicio presiune. Marguerite a făcut referire la o ceremonie care a avut loc în ianuarie 1678, când o femeie de rang înalt a sosit la casa lor la ora zece seara, purtând o mască. După ce ea bătut într-un mod special, Marguerite a deschis ușa și a condus-o la capelă. Deși Marguerite nu a luat parte activă la ceremonia la care a fost prezentă, deoarece uneori asista la ceremonii și a pregătit altarul. Se crede că femeia mascată descrisă de Marguerite nu era alta decât marchiza de Montespan.

Rhodes explică faptul că situația economică din secolul al XVII-lea a adus puțină prosperitate în rândul locuitorilor clerului parohial obișnuit, în timp ce „treaba diabolică" a Liturghiei Negre ca slujbă adusă oamenilor, în special femei precum deja menționata marchiză de Montespan și altele a fost foarte profitabilă, ceea ce este motiv pentru care La Voisin a intrat oricum în

această afacere. O serie de clerici de rang înalt, cum ar fi Dulong, un canonic de la Notre-Dame și un brigadier, un administrator de fonduri regal, au fost, de asemenea, implicați în acest lucru.

Ea și asociații ei erau loiali unul altuia și, chiar și sub tortură, a refuzat să dezvăluie numele ceilalți implicați, asociați sau clienți. La Voisin a fost ars de viu în februarie 1680, iar în octombrie regele a suspendat ședințele din Chambre Ardente. Curtea Supremă, probabil pentru că amanta sa, Madame de Montespan, fusese implicată. Dar de la Reymie și-a continuat anchetele în secret, la instrucțiunile regelui, până în iunie 1682.

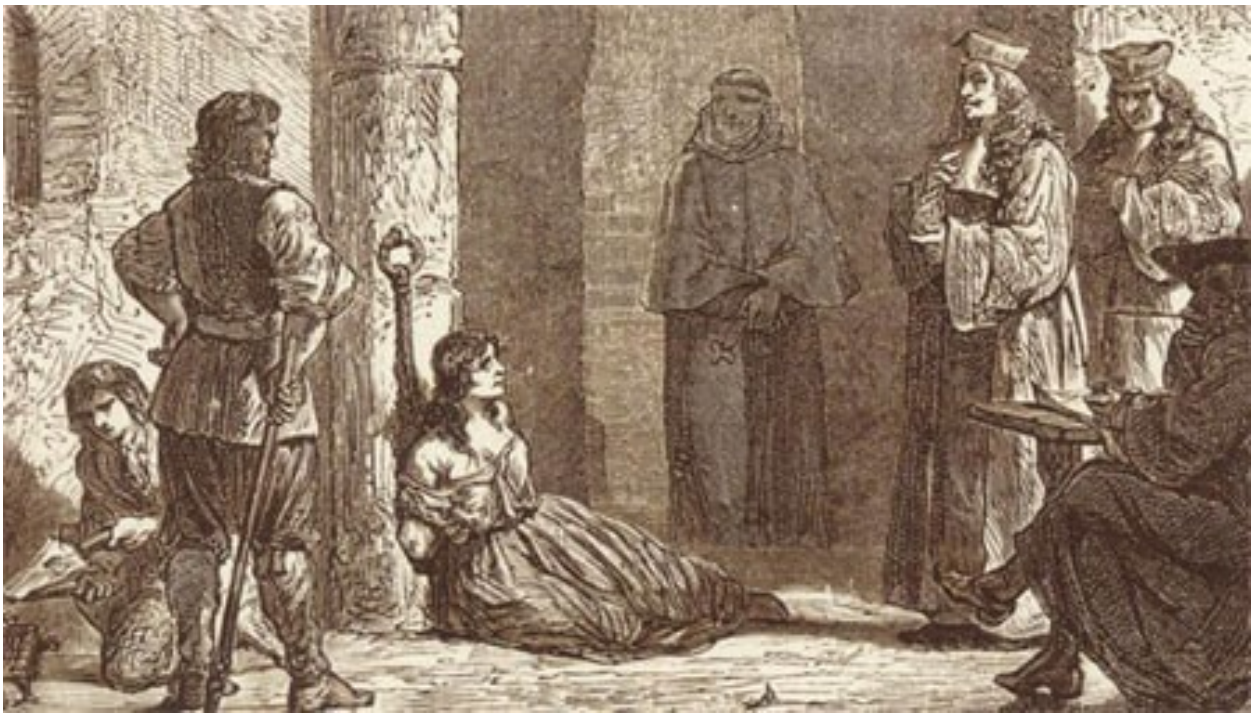

La Voisin pregătindu-se pentru execuție

Afacerea otrăvurilor, interogarea Catherinei Deshayes, cunoscută sub numele de La Voisin. Gravură din secolul al XIX-lea, Franța

Execuția lui Catherine Deshayes, „La Voisin“

Guibourg a fost închis în castelul din Besançon, legat cu lanțuri de peretele celulei sale timp de trei ani, până la moarte.

Liturghia Guibourg, așa cum este numită, prezintă mai multe asemănări cu Liturghia Medici, adică Liturghia Neagră interpretată de Caterina de Medici, regina Franței, în secolul al XVI-lea. H.T.F. Rhodes spune că *„s-a sugerat că La Voisin a fost, la rândul ei, eleva Caterinei de Medici, care a introdus otravă italiană și Diavolul italian în Franța.”* Caterina de Medici purta un talisman gravat cu numele demonului Asmodeus și a fost legat de răspândirea otrăvirilor în Italia, în timp ce La Voisin și Guibourg l-au invocat pe Asmodeus și au fost implicați în otrăvirile din Franța.

Huysmans ne spune în romanul său „La-Bas” (1891) că Guibourg a celebrat și alte versiuni ale Liturghiei, una dintre ele numită Liturghia Spermatică. În acest ritual, Guibourg, purtând alba, stola și maniplul, ar fi sărbătorit această Liturghie cu unicul scop de a face pasta cu care să-l invoce pe Diavol. Unele arhive, spune el, ne informează că a făcut asta odată la cererea unei anumite Madame Des Oeillettes. Această femeie, care era indispusă, a donat sânge; bărbatul care o însoțea stătea lângă patul unde a avut loc scena, iar Guibourg a prins o parte din spermă sa în potir; au fost adăugate sânge pudră și puțină făină și, după ceremoniile sacrilegii, femeia Des Oeillettes plecă ducând cu ea pasta.

Mai târziu, în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, Liturghia Neagră era încă un rit celebrat. Deși nu era menționată a fiind în mod direct legată de practici supranaturale sau de venerarea lui Satan, scrierile celebrului Marchiz de Sade sunt pline de descrieri ale Ostiei și ritualurilor

Bisericii Catolice supuse unor contexte sexuale, cum ar fi Liturghia oficiată de un preot pe trupul gol al unei fete.

Ilustrație în Juliette , de marchizul de Sade, Paris 1787

În 1788, marchizul de Sade descrie în celebrul său roman Justine (a doua versiune) o celebrare a unei persoane de culoare la slujbă într-o mănăstire. Un alt roman al său, Juliette (1797), în părțile a patra și a cincea, descrie o întâlnire între Juliette și Papa Pius al VI-lea la Vatican. În multe alte scrieri, el plasează Ostia și Liturghia, preotul și Papa însuși în context sexual. Nu există nicio îndoială că astfel de idei erau răspândite și obișnuite în Franța din vremea lui de Sade.

În secolul al XIX-lea, se spunea că cluburile londoneze numite Hellfire Clubs organizau orgii sexuale să celebreze Liturghii Negre și să se închine Diavolului. Clubul Hellfire a fost numele mai multor cluburi exclusiviste stabilite în Marea Britanie și Anglia în secolul al XVIII-lea pentru înalta societate care dorea să se delecteze cu acte imorale precum sexul, batjocura religioasă și politică. La fel ca personajele din romanul lui de Sade „120 de zile ale Sodomei", membrii erau oameni oarecum privilegiați care căutau noi modalități de divertisment și, la fel ca Sade, toți disprețuiesc religia. Dr. Stephen Flowers scrie despre ei în detaliu în cartea sa „Lorzii Căii Mâinii Stângi". La pagina 161, Flowers citează din cartea lui Blackett-Ord, „Ducele focului iadului", spunând că membrii „l-au numit pe Diavolul însuși președintele lor, iar trei dintre membrii de frunte purtau numele de Tată, Fiul și Duhul Sfânt."

„Mascarada diabolică, sau festinul dragonilor, interpretată de Hell-Fire-Club, la Somerset House din Strand", 1721

Membrii având ranguri atât de înalte (fondatorul, Sir Francis Dashwood, a fost membru al Parlamentului și o cunoștință apropiată a lui Benjamin Franklin, Marele Maestru Francmason care urma să devină al 6-lea președinte din Pennsylvania și ministru al Statelor Unite în Suedia și în Franța) au fost obligați să poarte măști la escapadele lor sexuale, în special femeile care aveau o statură înaltă în societate.

Un fapt destul de interesant este inscripția pe care Dashwood o plasase deasupra intrării, scriind *Faɣ ce que voudras*, „Fă ce vrei”. Aceasta a fost preluată direct dintr-o referință la „Abația Theleme” din opera umoristică din secolul al XVI-lea, Viața lui Gargantua și Pantagruel, de Francois Rabelais. Acest motto a fost preluat în secolul al XX-lea de magicianul Aleister Crowley drept „Fă ce vrei”. (Lorzii Căii Mâinii Stângi, pagina 162.)

Într-o parte ulterioară a secolului, diverse cărți au început să trateze subiectul Liturghiei Negre, în special *La Sorcière* de Jules Michelet în 1862, *Grands Jours de la Sorcellerie* de Jules Baissac în 1890, romanul clasic al lui Huysmans Joris-Karl *La-Bas* în 1891, *Le Satanisme et la Magie* de Jules Bois în 1895 cu o prefață de J.K. Huysmans și *Die Synagoge des Satan* de Stanislaw Przybyszewski în 1897.

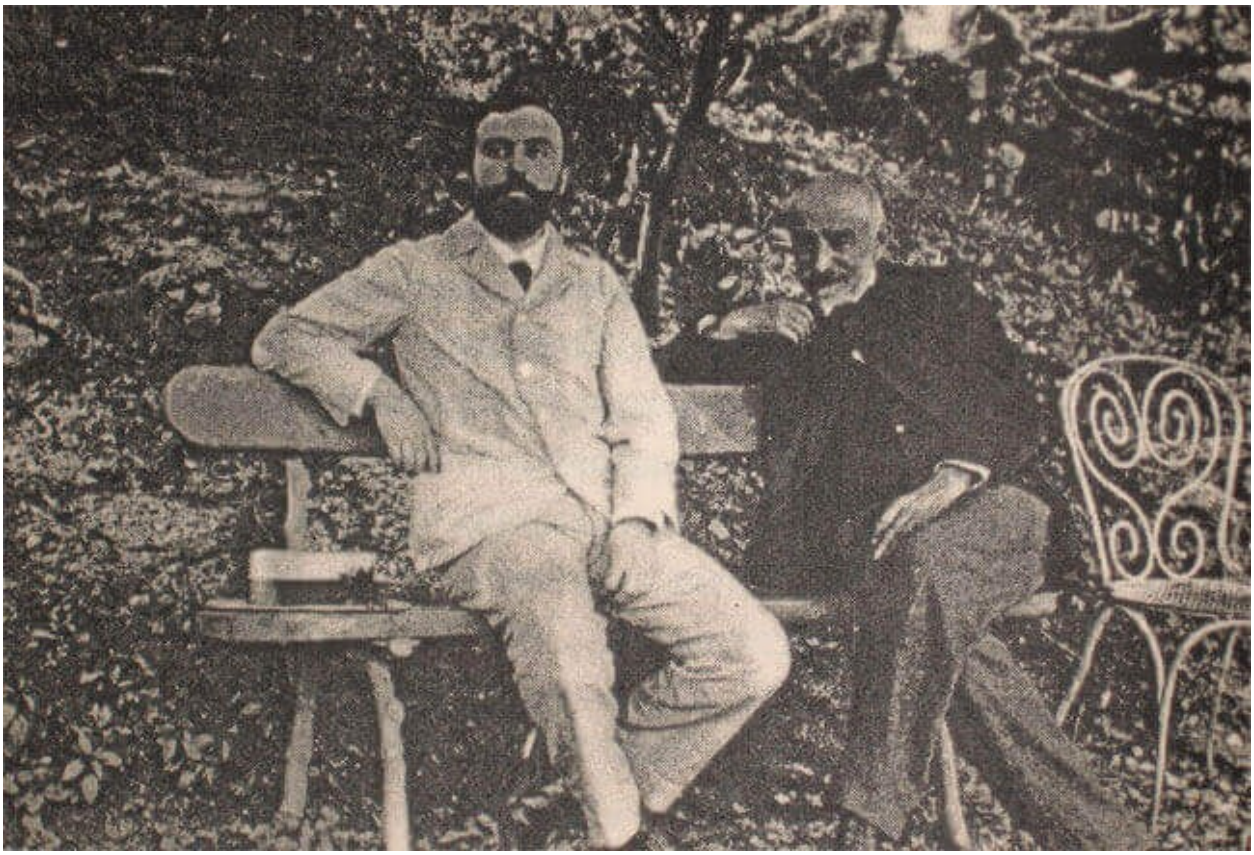

Jules Bois și J.K. Huysmans

Romanul lui Huysmans, La-Bas (tradus ca Acolo jos sau Cei blestemați), a fost special prin modul în care a descris Liturghia Neagră în detaliu și ne oferă o imagine mai clară a ceea ce făcuse satanismul francez până în acel punct.

El descrie în detaliu o Liturghie Neagră (în capitolul 19) despre care susținea că a fost practicată la Paris în acei ani. Descrierea Liturghiei Negre de către Huysmans diferă în multe privințe de celelalte, în special că Satan este venerat în mod explicit și că ura este exprimată deschis împotriva creștinismului. Nu este sigur dacă el a participat vreodată la o Liturghie Neagră, deși pretindea că a făcut-o. Cu toate acestea, La-Bas rămâne doar o operă de ficţiune.

Richard Cavendish, deși recunoaște că Liturghia Neagră *„apare mai des în ficțiune decât în realitate în viață”*, ne oferă o poveste despre un reporter de la Le Matin (ziar francez între 1884 și 1944) care în 1889 a scris un articol despre Liturghia Neagră și care, deși se îndoia de existența acesteia, a fost invitat la una.

Cavendish rezumă povestea spunând că reporterul *„a fost dus acolo cu legături la ochi și când au fost îndepărtate s-a trezit într-o cameră întunecată cu picturi murale erotice. Pe altar, înconjurat de șase lumânări negre, era o imagine a unei capre călcând în picioare un crucifix. Preotul purta robe roșii, iar congregația aproximativ cincizeci de bărbați și femei au cântat imnuri. Liturghia a fost ținută pe corpul gol al unei femei întinse pe altar. Ostii negre erau sfințite și mâncate de către credincioși, iar ceremonia culmina cu o orgie. Le Matin a confirmat că cei raportați fuseseră într-adevăr la această întâlnire, dar nu a oferit alte detalii.”*

Liturghia Neagră, Manuel Orazi, 1898

Liturghie Neagră - Manuel Orazi, Paris 1903

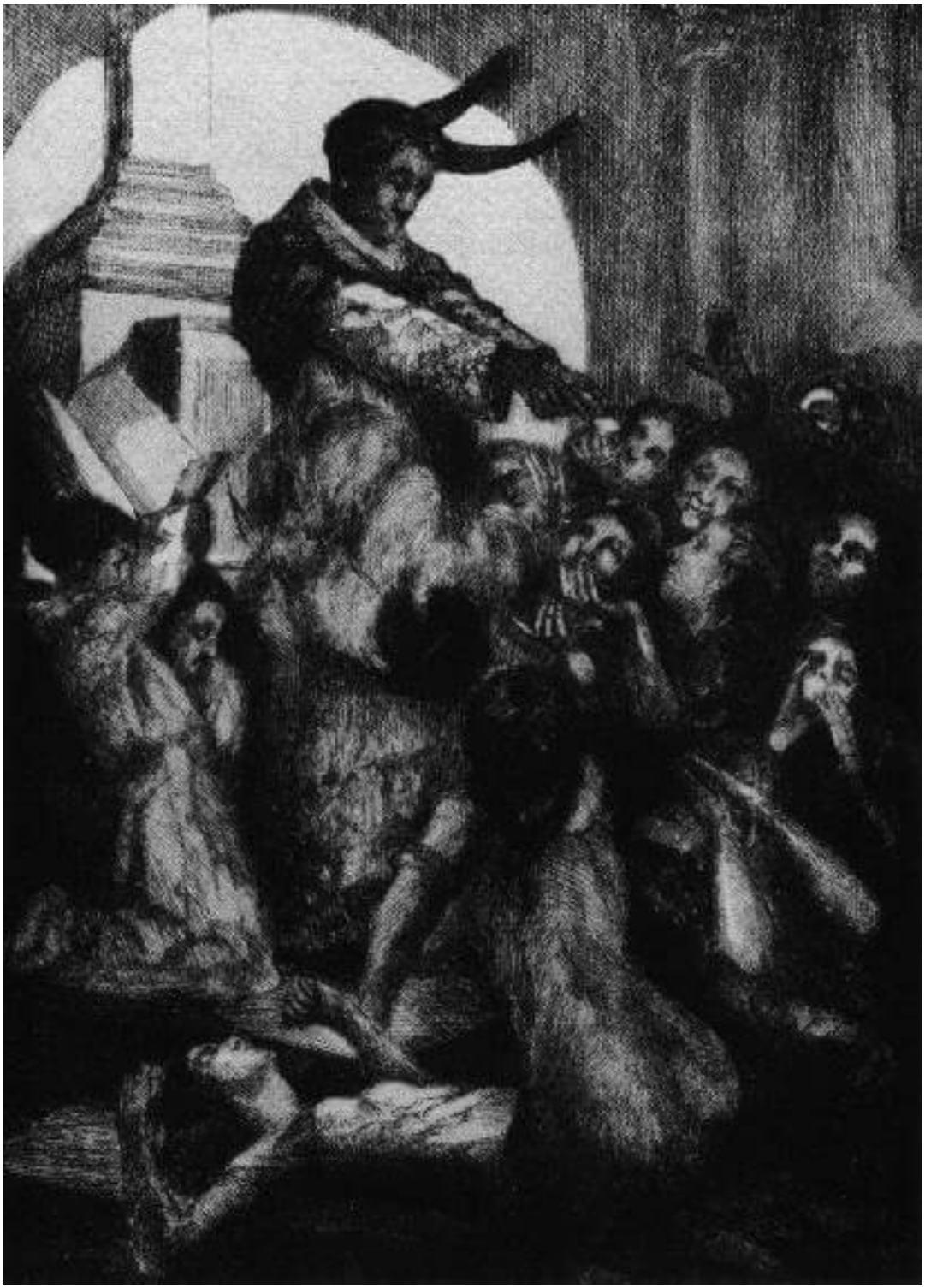

Ilustrație în La-Bas, de Huysmans, Paris 1891. Canon Docre - Henry Chapront, Paris 1924

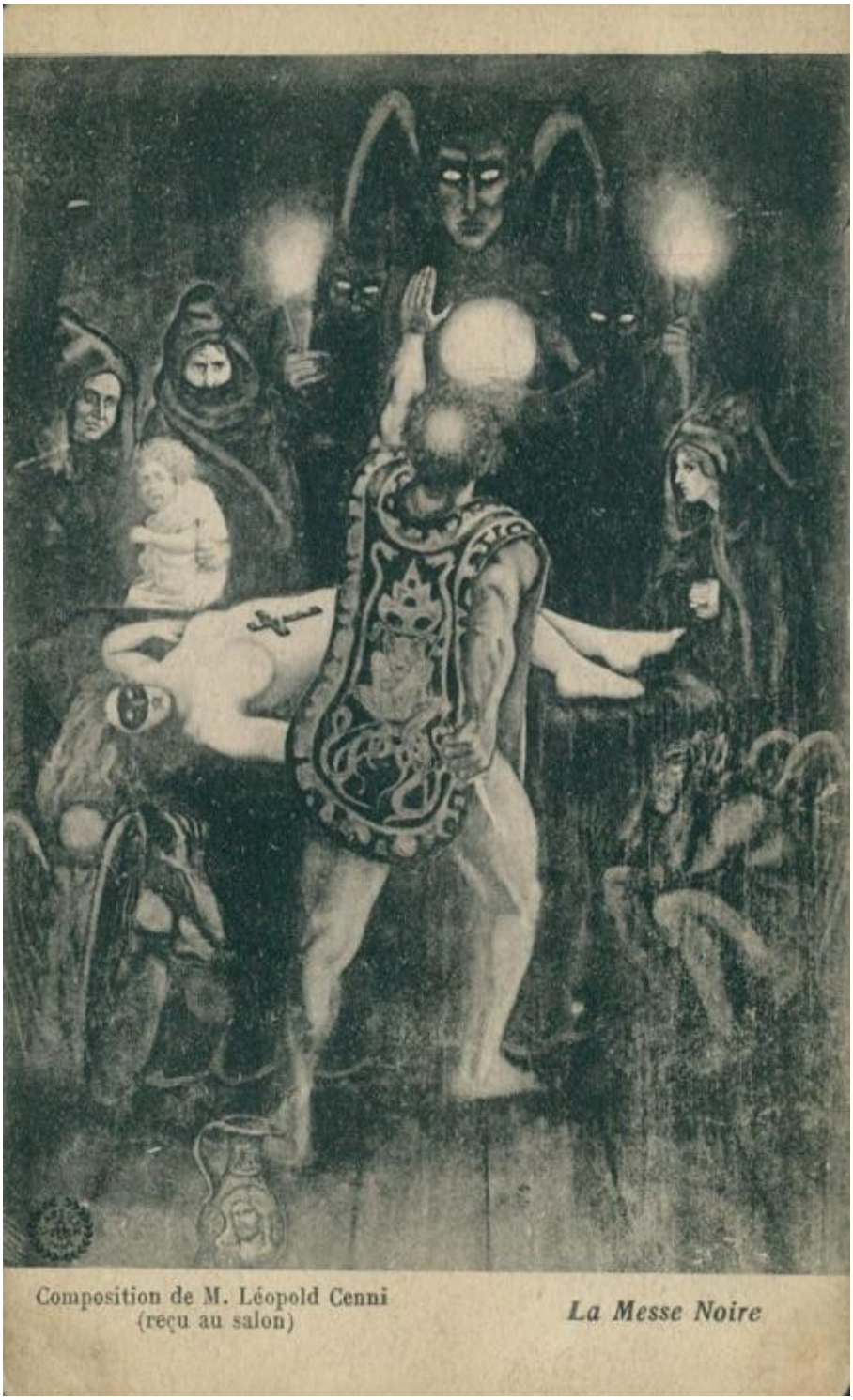

La Messe Noire – Leopold Cenni, Paris, 1908

Liturghia Neagră, luna august pentru un calendar magic publicat în revista „Art Nouveau”, 1896 (litografie color); de Orazi, Manuel (fl. 1898-1934); colecție privată; Arhivele Charmet; italiană

El oferă și alte exemple de astfel de evenimente care au avut loc la începutul secolului al XX-lea, cum ar fi poveștile despre William Seabrook în 1940, care a spus că a văzut Liturghiile Negre la Londra, Paris, Lyon și New York sau povestea despre care scriitorul spaniol Julio Caro Baroja a aflat că a avut loc în 1942 în Țara Bascilor spaniole.

Secolul XX nu ne-a oferit relatări istorice reale despre Liturghiile Negre. Cu toate acestea, multe scrieri au fost create pe această temă. Una dintre ele este cartea populară *Der dunkle Gott: Satanskult und Schwarze Messe* de HTF Rhodes, publicată în 1954. Rhodes, deși avea acces la toate documentele istorice, scrie că, la momentul scrierii sale, nu exista o singură sursă directă care să descrie de fapt riturile și ceremoniile unei Liturghii Negre.

În mod ciudat, în 1929 a fost filmat un film pornografic, inclus pe un DVD intitulat „Antologie Erotică Volumul 1 – Messe Noire".

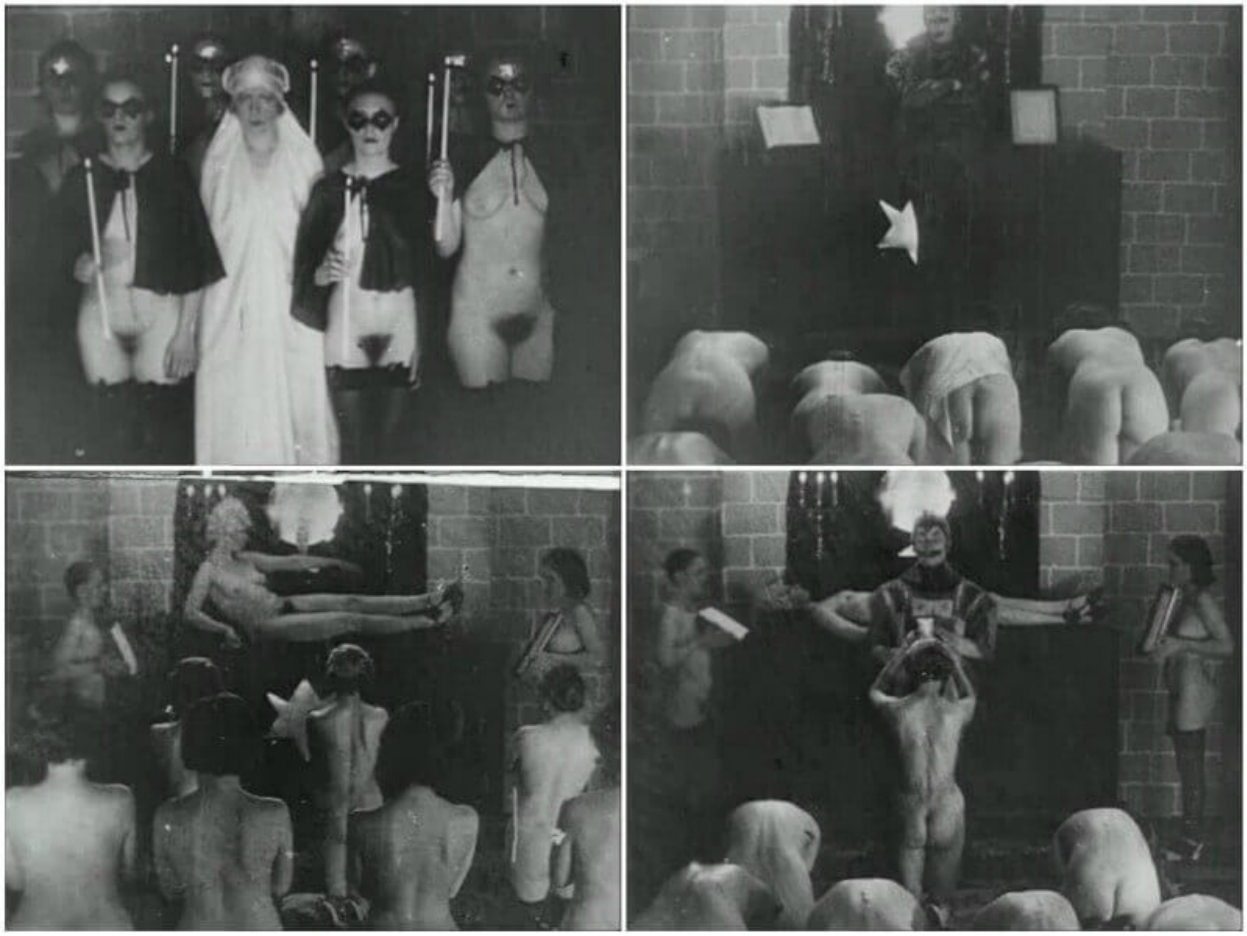

Fragmente de imagini din compilația de filme erotice/porno Erotica Anthologie Volumul 1 – Messe Noire, Anonyme /Franța 1928 / 6 min

O ordine cronologică a cărților care tratează subiectul în secolul al XX-lea ar fi: *Le Messe Noire* de Gabriel Legue (1903), *L'orgie Satanique A Travers Les Siecles* de Roland Brevannes (1904), *Les Messes Noires, le culte de Satan-Dieu* de Docteurs Caufeynon et Jaf (1905), *Le Messe Noire ancienne et moderne* de Joanny Bricaud (1924), *Istoria vrăjitoriei și demonologiei de Montague Summers* (1926), *Dumnezeul Vrăjitoarelor* de Margaret Alice Murray (1931), *O istorie populară a vrăjitoriei* de Montague Summers (1937), *Vrăjitorie și magie neagră* de Montague Summers (1946), *Liturghia satanică* de H.T.F. Rhodes (1954), *Priere a Satan – Mess noires d'hier et d'aujourd'hui* de Francis Barney (1957), *The Meaning of Witchcraft* de Gerald Gardner (1959), *Le Diable. Erotologie de Satan* de Roland Villeneuve (1963), *Cultul Satanic* de Gerhard Zacharias (1964), *Artele negre* de Richard Cavendish (1967), *Căi ciudate ale vrăjitoriei* de Dr. Leo L. Martello (1969), *Satanic Bible* de Anton LaVey (1969), *Satanic Rituals* de Anton LaVey (1972), *Messa Niger* de Aubrey Melech (1986).

Multe dintre ele doar repetau aceleași informații și nu erau exacte din punct de vedere istoric. Montague Summers a fost un cleric fără studii academice sau istorice serioase, ci mai degrabă un „vânător de vrăjitoare" modern, fiind creditat pentru publicarea primei traduceri în limba engleză a celebrei cărți despre vrăjitoare de Heinrich Kramer și James Sprenger - manualul de vânătoare de vrăjitoare, *Malleus Maleficarum*. A scris mai multe cărți despre vrăjitoria medievală, care au tratat și subiectul Liturghiei Negre și al Sabatului Vrăjitoarelor.

Cărțile lui Margaret Alice Murray, *Cultul vrăjitoarelor în Europa de Vest* (1921) și *Zeul vrăjitoarelor* (1931) au avut un mare succes, însă au fost contestate de mulți cercetători academici pentru faptul că ea a promovat ideea că vrăjitoarele erau un cult păgân care venera un zeu cu coarne, idei care au influențat nașterea Wicca în anii 1940 și implicit cartea lui Gerald Gardner, „Semnificația vrăjitoriei" (1959).

Liturghia satanică de H.T.F. Rhodes (1954) este probabil cea mai bună sursă scrisă pe această temă în secolul al XX-lea secolul al XX-lea, împreună cu „*Artele negre*" de Richard Cavendish (1967). Deși Rhodes nu este un istoric al studiilor religioase studii sociologice și criminologice, lucru evident și în subtitlul cărții sale *Cartea Liturghiei Satanice*, prezentată ca „Un st*udiu sociologic și criminologic*". El prezintă informațiile cu obiectivitate și, de multe ori, cu scepticism, totuși oferă o mulțime de materiale de studiat, poate chiar cea mai cuprinzătoare publicată vreodată pe tema Liturghiei Negre.

Richard Cavendish, pe de altă parte, este un istoric respectat, specializat în studii medievale și religioase, colaborând cu mulți istorici, profesori și academicieni importanți. Cartea sa, *Artele Negre* a devenit un clasic în literatura ocultă, precum și alte lucrări pe care le-a realizat în cariera sa.

Biblia satanică (1969) și *Ritualurile satanice* (1972) de Anton LaVey, împreună cu *Messa Niger* de Aubrey Melech (1986) și materialele *Order of Nine Angles* (*Ordinul celor Nouă Unghiuri)* (cca. anii 1980) au fost, de asemenea, de mare importanță.

LaVey a început de fapt cu o înregistrare audio lansată ca LP intitulată „Satanic Mass ”, înregistrată în 1967 și lansat în 1968. Cam în aceeași perioadă a fost lansată și trupa de rock psihedelic Coven cu piesa numită „Satanic Mass”. Aceasta a fost practic o înregistrare audio de 13 minute care a făcut parte din concertul lor pe scenă din 1968 și a fost inclusă pe albumul lor din 1969, „*Witchcraft Destroys Minds & Reaps Souls* ” împreună cu textul integral publicat. A fost nevoie de sute de ore pentru cercetarea materialului și, din câte știa trupa, a fost prima Liturghie Neagră publicată în vreo limbă. Cu toate acestea, nu este în întregime o lucrare de mesă neagră, dar mai mult o inițiere a unui adept în religia lui Satan, urmată de o orgie.

Trupa de rock psihedelic „Coven” pe albumul „Witchcraft Destroys Minds & Reaps Souls”

„Biserica lui Satan” a lui LaVey a avut pentru prima dată o liturghie neagră scrisă de Wayne West în 1970, care se numea „Missa Solemnis” (numită după versiunea „Missa Solemnis” a Liturghiei latine) și publicată de Michael Aquino în cartea sa „Biserica lui Satan”. Un film documentar numit „ Satanis – Liturghia diavolului ” a apărut în 1970 cu LaVey și Biserica Satanei, prezentând filmări rituale și interviuri cu el și membrii săi și creștini. A doua Liturghie Neagră scrisă a fost prezentată în Ritualuri Satanice sub titlul „Le Messe Noir”. Imediat după „Le Messe Noir” vine „L'air Epais” sau „Ceremonia Aerului Sufocant”, care este o altă formă de liturghie neagră „*cu legătură pseudo-istorică cu povestea suprimării Ordinului Cavalerilor Templierilor de către regele Franței*” (Stephen Flowers, Lorzii Căii Mâinii Stângi, p. 365).

Totuși, Anton LaVey nu a participat și nici nu a considerat liturghia neagră un adevărat ritual magic sau religios, ci totuși o oarecare deprogramare psihologică din dogma creștină, având în vedere descrierile originale ale Liturghiei Negre ca o creație a Bisericii pentru a manipula oamenii. El a spus că *„Presupunerea obișnuită este că ceremonia sau slujba satanică este întotdeauna numită Liturghie Neagră. O Liturghie Neagră nu este ceremonia magică practicată de sataniști. Satanistul ar folosi o Liturghie Neagră doar ca formă de psihodramă. În plus, o Liturghie Neagră nu implică neapărat că cei care o practică sunt sataniști. O Liturghie Neagră este în esență o parodie a serviciului religios al Bisericii Romano-Catolice, dar poate fi descrisă în linii mari ca aplicată unei satire la adresa oricărei ceremonii religioase."* și *„o liturghie neagră astăzi [1969] ar consta în blasfemierea unor astfel de subiecte „sacre" în misticismul oriental, psihiatrie, mișcarea psihedelică, ultra-liberalism etc."*

O altă scriere modernă care descrie Liturghia Neagră este „Cartea Neagră a lui Satan" de Order of Nine Angles. În această carte, versiunea Liturghiei Negre este schimbată. În timp ce în celelalte Liturghii Negre cunoscute altarul este o femeie goală, în Liturghia Neagră oferită de ONA altarul este un bărbat gol. De asemenea, ONA oferă versiunea gay și lesbiană a Liturghiei Negre și, de asemenea, cea cunoscută sub numele de „Liturghia Ereziei", un fel de Liturghie dedicată lui Hitler ca erou trimis de zeii întunecați, încurajând și celebrând rasismul și nazismul. Este descrisă ca „având scopul de a contesta convingerile acceptate despre istoria recentă, de a provoca disidență și încurajează provocarea Prometheană."

Anton LaVey, 1966